

בתי המשפט**א 004738/07****בבית משפט השלום
בירושלים****תאריך: 18.3.2010****בפני: כב' השופט אלכסנדר רון**

בעניין:

1. מ.ש.מ. האליזה י-ם בע"מ

2. קשת-היפרטוי בע"מ

3. אייס רשתות שיווק מוצרי צריכה בע"מ

4. סיוון מערכות בע"מ

התובעות

ע"י ב"כ עו"ד גליה גרימברג

נגד**עיריית ירושלים****הנתבעת**

ע"י ב"כ עו"ד נעמה כליף

פסק דין**1. פללי**

פסק דין בתביעה להשבת יתרות ארנונה שגבתה הנתבעת מהתובעות, לטענתן, שלא כדין.

2. המסגרת העובדתית

העובדות שברקע לתביעה זו אינן במחלוקת ונוכח זאת אף וויתרו הצדדים על הבירור הראייתי, שכאמור, נעדר נחיצות. ניתן בזה פסק הדין על יסוד סיכומי הצדדים המתבססים על התשתית העובדתית המסוכמת.

א. לכל אחת מבין התובעות זכויות במקרקעין החייבים בתשלום ארנונה. לנסיבות הפרטניות של כל אחת מהתובעות יתייחס בית המשפט בנפרד, ואולם, ניתן לאפיין את התובעות כולן, ככאלה שרכשו את זכויותיהן (כבעלים או כשוכרים, ולעניינה של תביעה זו אין לכך חשיבות), שנים רבות לאחר שהתפתחה המורכבות המשפטית שבעטיה הוגשה לימים תביעה זאת.

- ב. ברקע למורכבות שעל הפרק חקיקה וחקיקת משנה שמקובל לראותם כחלק מהחקיקה המכונה: **"חקיקת ההקפאה"** שראשיתה בשנת 1985. עיקר מהותה של חקיקת ההקפאה בענייני ארנונה, בהגבלת יכולתן של הרשויות המקומיות להעלות את שיעור הארנונה בשנה הנדונה, ביחס לקודמתה. בחקיקה זו ניתן לסמן רבדים לא מעטים וייתכן במסגרת פסק דין זה ביטוי לעיקריים שבהם.
- ג. עד שנת 1985 סווגו הנכסים שאינם למגורים (שהם הרלוונטיים לתביעה זו), לפי שלשה פרמטרים: אזור, סוג בניין וגודל (שטח).
- ד. בשנת 1986 החליטה הנתבעת לקבוע מחיר אחיד לכל סוגי הנכסים שאינם למגורים מבחינת כל הסיווגים. במצוות החוק הוגש צו הארנונה לשנת 1986 לאישור שרי הפנים והאוצר וזכה לברכתם החלקית. שיעור עליית הארנונה הוגבל ל- 170% ביחס לשנה שלפניה, והאישור ניתן רק ביחס לחלק מן הבניינים שאינם למגורים.
- ה. בשנת 1987 שבה וביקשה הנתבעת לשנות את צו הארנונה במגמה לקבוע מחיר אחיד לכל העסקים. שרי הפנים והאוצר נכונים היו, אמנם, למבוקש, אך זאת, תוך שנקבע כדלקמן: "בתנאי ששיעור הגבייה לכל שטח נכס לא יעלה ביותר מ- 60% בשנת 1987 לעומדת שיעור הגבייה בשנת 1986".
- ו. בשנת 1987 פנתה הנתבעת לשינוי הגדרת הסיווג הרלוונטי פעם נוספת במגמה לקבוע מחיר אחיד. בצו שלבסוף אושר אף שונו הגדרות אזורי החיוב, בין היתר, באופן שאזורי התעשייה בתלפיות, מלחה וחלק מרוממה, שהינם רלוונטיים לענייננו, הועברו לאזור א', שבו שיעור הארנונה גבוה יותר.
- ז. בשנים הבאות לא חלו שינויים מהותיים בקונספציה, ומידי שנה העלתה הנתבעת את שיעור הארנונה בהתאם למגבלות שהוטלו עליה בכל שנה ובהתאם לאישורים שביקשה וקיבלה להעלאות חריגות, ושבנסיבות העניין לא נמצא טעם לפרטם.

3. הסוגיה שבמחלוקת

א. אין חולקין, שהעיקרון שהיווה אבן פינה להתנהלות הנתבעת לאורך כל השנים הרלוונטיות היה, כי, בכל מקרה, לא תעלה הארנונה בשנת המס הנדונה, בהשוואה לקודמתה, מעבר לשיעור קבוע שקבע שר הפנים. יוטעם, שביחס לכל נכס קונקרטי נדון, לעיקרון זה תחולה המכסה, בין היתר, שינויים בסיווג האזור או בכל פרמטר אחר, לאמור, כי בסך הכל, ולאחר כל שינוי שהוא, ביחס לנישום ארנונה קונקרטי, לא תעלה הארנונה בשנה הנדונה על קודמתה מעבר לשיעור שאושר. פסק הדין הראשון בנדון דידן ניתן בעניינו של שוקרון:

כשהשתמש המחוקק בחוקי ההקפאה במילים שאסרו על רשויות לגבות (או כל נגזרת אחרת של מילה זו), לא עשה יותר מהבעת כוונה שלא ייעשה צעד כלשהו שתוצאתו תהייה גבייה של סכומי ארנונה בשיעור העולה על אלו שנהגו בשנה החולפת פלוס אותה תוספת שהחוק התיר להוסיפה. הניסיון "להתחכם" לחוק ו"להטיל" ארנונה גבוהה יותר על מנת שלא לגבות את החלק האסור שבה, ואולם על מנת להשתמש בשיעור הגבוה כמקפצה להטלת ארנונות גבוהות יותר בשנה ובשנים המאוחרות יותר, הוא ניסיון שלא יצלח, משום שהשימוש במילים שאסרו על גבייה של ארנונה גבוהה יותר לכד בתוכו כל דרך, ואפילו דרך חתחתים מעוותת, שסופה תהייה גבייה גבוהה יותר. זוהי הפרשנות הנכונה של חוקים אלו, וזוהי הפרשנות היחידה התואמת את התכלית החקיקתית שלה התכוון המחוקק כשהביא לעולם את חוקי ההקפאה [ת"א (מחוזי י-ם) 1114/99 שוקרון נ' עיריית ירושלים, פס"מ, כרך תש"ס, חלק ראשון, תש"ס – 2000, עמ' 500, 511].

ב. לתובעות, כולן, זכויות בנכסים החייבים בארנונה משנים מאוחרות ביחס לתקופה בה עוצבה המתכונת שפורטה לעיל.

1. התובעת 1 מחזיקה בנכס ברחוב האומן 9 בתלפיות, המשמש כאולם אירועים, וזאת החל מיום 1.4.05.

2. התובעת 2 מחזיקה בנכס ברחוב הרכבים 8 בתלפיות (קניון הדר),

המשמש כחנות צעצועים, וזאת החל מיום 19.6.2006.

3. התובעת 3 מחזיקה בשני נכסים בתלפיות. האחד נמצא ברחוב האומן 14

וזאת החל מיום 1.4.2004, והשני ברחוב האומן 17, מיום 10.8.2000.

4. התובעת 4 מחזיקה בנכס ברחוב שיכון מנחת 40 הנמצא ליד קניון מלחה

וזאת החל מיום 1.4.1999.

ג. ומכאן, לסוגית הִלְכָּה, עליה נסב תיק זה. ביחס לנכסים כנ"ל, אשר, מכאן ולהלן,

יכוננו לצורך תביעה זו, כ"נכסים חדשים", טוענת הנתבעת לפטור ממגבלותיה של חקיקת ההקפאה, וכך מנמקת היא את תפיסתה: "הפרשנות לכך באותן השנים הייתה כי לגבי נכסים שלא מוסו כלל בשנת 1986, וודאי לגבי נכסים אשר לא היו קיימים כלל בשנת 1986, לא הייתה כל מגבלה... מן הסתם לבניין שעדיין לא נבנה, ובמיוחד במקום בו לא הייתה בנייה קודם לכן, לא היה סיווג אזורי או תת סיווג ועל כן לא היה שיעור ארנונה שחל לגביו בשנת 1986 ועל כן לא הייתה כל מגבלה של קביעת אזור לגביו או של אחוזי ההעלאה של הארנונה בגינו..." [סעיף 46 לכתב ההגנה].

במוקד המחלוקת, אפוא, השאלה, מה תחולת עקרון ההקפאה, וליתר דיוק, הכלל בדבר הגבלת שיעור השינוי השנתי, על נכסים חדשים. בפי הצדדים מספר שאלות משנה הנגזרות מסוגיה זו שצפוי בית המשפט להתייחס אליהן בהמשך, אך עניינן, בהיבטים נלווים של נושא זה, עליו סובבת תביעה זו. הבריה תיכון עליו ניצבת המחלוקת בתיק זה עניינו, אפוא, בשאלת חוקיות הטלת ארנונה בשיעור לא מוגבל על "נכסים חדשים", גם אם, אילו מדובר היה בנכסים שאינם חדשים, היו חלות ההגבלות שפורטו לעיל.

4. **פסיקת בתי המשפט**

בתי המשפט כבר נזקקו לשאלה זו ואמרו, ביחס אליה, את דברם.

א. כבר לפני קרוב לעשור אמר בית המשפט העליון את דברו בסוגיה שעל הפרק:

החוק לא התכוון לתת הגנה או לשריין זכות של נכס, אלא להטיל רסן על הרשויות המקומיות, שהיו נוטות להעלות את סכומי הארנונה פעם אחר פעם, כדי לממן את העלייה בהוצאות הרשות" (השופט זמיר בע"מ [5746/91](#) החברה לכבלים ולחוטי חשמל בישראל בע"מ נ' המועצה המקומית בית-שאן [2], בעמ' 878). ריסון זה יכול להתממש בפועל רק אם תחולתן של הוראות ההקפאה לא תוגבל לנכסים שהיו קיימים 'בשנה שעברה'. בפועל, נקודת ההשוואה, לעניין ההקפאה, מצויה במצב הדברים שקדם להקפאה הראשונה משנת 1986. נטילת נכס מסוים והוצאתו מגדר הסיווג 'המוקפא' – בין בדרך של העברתו לתוך סיווג קיים ששיעור המס לגביו גבוה יותר ובין בדרך של יצירת סיווג חדש ששיעורו גבוה יותר – מסכלת את תכלית הוראות ההקפאה. הוראות ההקפאה חלות על כל נכס – בין שמדובר בנכס מן 'השנה שעברה' ובין שמדובר בנכס 'חדש' – שהיה ניתן היה לסווג קודם לחקיקת הוראת ההקפאה הראשונה על פי אחד מן הקריטריונים שהיו קיימים אז. בלשון אחרת, תעריפי הארנונה שנקבעו לשנת הכספים 1985 הפכו במצוות המחוקק לאמת המידה לקביעת תעריפי הארנונה החלים עד היום על כל נכס החב במס – 'ישן' ו'חדש' כאחד – ואין לשנות מהוראת ההקפאה במישרין או בעקיפין, לבד מן התוספות שנקבעו מדי שנה בשנה בחיקוקים השונים, ולבד מכל תוספת מיוחדת שתאושר על ידי שר הפנים ושר האוצר [רע"א 3784/00 שקם בע"מ נ. מועצת עיריית חיפה פ"ד נ"ז (2), 481, 493].

ב. גם בהלכת שוקרון שנזכרה לעיל ניתן ביטוי ממוקד לבעייתיות הגלומה, בהיבטים הנדונים, בנכסים חדשים:

נוכח התכלית הברורה של החקיקה, המקפלת בתוכה מטרה לקיים מטרת ארנונה יציבה לאורך שנים, יש לפרש את התוכן כמתייחס גם לנכסים שעדיין לא באו לעולם 'בשנה שעברה'. אם שינוי אזור או שינוי סוג בניין כרוכים בהגדלת ארנונה, הרי ששינוי כזה ייאסר גם על דירות ומבנים חדשים שנבנו במהלך השנה או השנים (לפי המקרה). יש

**לחשב לגביהם את הארנונה לפי האזור וסוג הבניין שאינם גוררים
העלאה אסורה של רמת הארנונה [פסק דין שוקרון הנ"ל, עמוד 515].**

ער אני לכך, שלסופו של יום, לאחר שהוגש ערעור על פסק דין זה, הגיעו הצדדים כדי פשרה, ואולם, לגופו של עניין, לא היו לבית המשפט היום השגות על פסיקה זו, ובנסיבות אלה לא ראיתי סיבה להתעלם מהדברים.

ג. שנים אחדות לאחר מכן שב הנושא לבית המשפט המחוזי בירושלים. הגם שלמים הגיעו הצדדים לפשרה, בדומה במעט לפרשת שוקרון, חזר בית המשפט על עיקרון זה, תוך שאף הוסיף כדלקמן:

כל הנכסים ללא הבדל מועד החזקה או רכישה, זכאים לתעריף שהיה ישים ב- 1985 כשהוא מועלה בשיעורים החוקיים בלבד... דברים אלה מקובלים עלי כמסקנה ההגיונית והנכונה שאין בלתה [ת.א. (מחוזי י-ם) 2483/00 קנה ובנה עשה זאת בעצמך נ. עיריית ירושלים; פסק דינו של כב' השופט חבש סעיף 16].

ד. נוכח פסיקה זו, לא נמצא טעם להרחיב בדיון המצוי, ממילא, בפסקי דין אלה, ביחס לשיקולים שברקע לדברים, ועם זאת, אציין מביניהם את השיקול שעניינו בשאיפה למנוע אי שוויון בהיבטי ארנונה בין עסקים דומים סמוכים. זאת, שהרי פערי ארנונה ממשיים, מלבד חוסר ההגיונות שבכך, עלולים לעוות לחלוטין את התחרות בין עסקים כאמור, בשל הפגיעה ברווחיות של עסקים שישלמו ארנונה גבוהה מעמיתיהם המתחרים בהם בענפים דומים במקומות סמוכים.

5. טענות פרטניות ביחס לתובעים השונים

א. התובעת 1 מנהלת אולם אירועים. בפי הנתבעת הטענה, כי, האישורים שקיבלה בתקופה הרלוונטית להעלאת ארנונה חריגה, כללו הגבלות להעלאת שיעור הארנונה ביחס לנכסים מוגדרים בלבד, משרדים חנויות ומסעדות, ולפיכך נכסים שאינם מן הסוג הנ"ל, כדוגמת אולמות אירועים פטורים מהגבלות. אלה, כלשון

באת כוחה הנכבדה של הנתבעת: "אינם נמנים על הנכסים שלגביהם הגבילו השרים את שיעור העלאה שהתבקש על ידי הנתבעת" [סעיף 21 לסיכומי ההגנה]. ברם, דומה שנקלעה הנתבעת לכלל טעות. האישור שניתן לצו המיסים בשנים הרלוונטיות כלל, אכן, הגבלה של שיעור הארנונה ביחס למשרדים, חנויות ומסעדות, ואולם, אין משמעות הצו, שביחס לנכסים אחרים, כגון אולמות אירועים, משוחררת הנתבעת מכל מגבלות, ורשאית היא לעשות ככל העולה על רוחה. עקרונות חוקי ההקפאה חלים, כמובן, גם על אולמות אירועים, זאת, מעצם הגדרתם כנכסים שאינם למגורים, שעליהם חלים, כאמור, עקרונות אלה - ["]אנו מאשרים את בקשת עיריית ירושלים... לגביית שיעורי ארנונה כללית בשנת 1985, כמפורט בבקשה, למעט הנכסים כמפורט... (משרדים, חנויות, מסעדות, תחנות דלק ובנקים)"] יתר על כן, לטענת התובעת, שלא נסתרה על ידי הנתבעת, העיריה אף נהגה בדיוק כך ביחס לכל אולמות האירועים עד עתה, בכללם אולמות אירועים 'ישנים' רבים, לגביהם לא העלתה היא כלל על דעתה לטעון טענה זאת. בסיכומי התשובה אף מציינים התובעים, שבפרשת שוקרון, שהתייחסה לנישומים רבים, נדון גם גורלו של אולם אירועים אחר, היכלי השמחה בע"מ (תובע 14), ואף באותה פרשה לא סברה כלל הנתבעת לטעון את טענתה זו, החדשה.

ב. התובעת 2 פועלת בקניון חדש (יחסית), "בית הדר", שנבנה על קרקע עליו היה בנוי בעבר מפעל שנהרס [סעיף 46 לסיכומי ההגנה]. בנסיבות אלה, נטען, שפטורה הנתבעת ממגבלות חוקי ההקפאה. ברם, אין בטענה זו כדי להוסיף דבר וחצי דבר על כל שנדון לעיל ביחס לנכסים חדשים. המדובר, אכן, בנכס חדש, ואולם, כאמור בהרחבה לעיל, גם ביחס לנכס כזה חלים עקרונות דיני ההקפאה.

ג. התובעת 3 מפעילה עסק שלטענת הנתבעת ניתן לסווגו כחנות כלבו. על פי הנטען, אילו כך היתה עושה, ויכולה היתה היא, לשיטתה, לעשות כן מלכתחילה, היה בסיס חישוב הארנונה גבוה יותר, וגם אם, בהמשך, היתה הארנונה כפופה לחוקי

ההקפאה, היה שיעור הארנונה גבוה יותר, בשל כך שמתבסס היה התחשיב על סיווג התובעת 3 כחנות כלבו. ברם, אין הדעת נותנת, שבמסגרת הליך זה ובשים לב לנסיבותיו, ישונה, רטרואקטיבית, סיווגו של עסק, למשל, לחנות כלבו, אף אם קיים סיווג שכזה, ובשים לב לסיכומי הצדדים ספק אם זה המצב. אילו סבורה היתה הנתבעת במועד הרלוונטי לפעול לשינוי סיווג עסקה של התובעת 3, היה עליה לעשות כן באותה עת, וממילא מתאפשר היה לתובעת 3 לשקול את צעדיה באותו זמן, לרבות השאלה האם להגיש השגה, ושאר פעולות שהיתה לה הזכות לנקוט בהן באותה עת. מכל מקום, עצם הטענה שיכולה היתה הנתבעת לגבות יותר ארנונה בעבר, אילו נוקטת היתה היא בפעולות שאותן, באותו זמן, לא העלתה על דעתה כלל, אין לה מקום עתה, ובמסגרת הליך זה.

ד. התובעת 4 בנתה את עסקה בשטח, אשר עד שנת 1993, לא היה בנוי כלל, וכלשון סעיף 33 לסיכומי ההגנה: **"גוש זה היה במשך שנים רבות 'אדמת בנין' ללא בניה כלשהי, ועל כן על פי דין לא היה כלל בר חיוב בארנונה"**. בנסיבות אלה, טוענת הנתבעת, שלא חלים עליה כלל חוקי ההקפאה. במישור העובדתי, אין חולקין, שעל הפרק נכס שנבנה בגוש שלא היתה עליו בניה עד לאותה עת, וממילא לא חל חיוב בארנונה. במוקד טענת הנתבעת, כי על הפרק ארנונה ראשונה, נושא הקובע פרשה לעצמו גם בהקשרם של דיני ההקפאה: **"לא הוטלה בשנת הכספים 1998 ארנונה כללית על סוג נכס, תהיה הארנונה הכללית שתטיל עליו הרשות המקומית לראשונה בסכום שלא יפחת מן הסכום המזערי ולא יעלה על הסכום המרבי"** [תקנה 11 (ב) [לתקנות ההסדרים במשק המדינה](#) (ארנונה כללית ברשויות המקומיות) התשנ"ו – 1995], ואכן, פסיקת בתי המשפט ראתה את הארנונה הראשונה כמשוחררת מדיני ההקפאה:

... הרשות המקומית, לצורך הטלה ארנונה ראשונה על סוג נכס, אינה זקוקה לאישור חיצוני, אלא כל שהיא נדרשת לעמוד בו הוא הטלת תעריף המצוי בטווח הסכומים המזעריים והמרביים הקבועים בתקנות. הדבר נובע, לטעמי, מכך שלמעשה לרשות המקומית יש סכמות וזכות להטלת ארנונה כללית על כל סוג נכס בתחומה אשר משתייך לאחר 'מאבות החיוב בארנונה'. אם החליטה הרשות המקומית שלא להטיל

ארנונה כללית על סוג נכס מסוים במהלך השנים, או שהעדר החיוב בארנונה נבע מטעות בשיקול דעתה של הרשות המקומית, אין לבעלי נכסים אלו, במקרה הרגיל, זכות מוקנית שנכסיהם לא ימוסו בארנונה לעולם. כמו כן, בניגוד לשינוי סיווג אשר עלול להשפיע על סוגי נכסים במספר שנים בהתאם להחלטות הרשות המקומית בצווי הארנונה, הטלת הארנונה לראשונה תשנה את החיוב הנכס פעם אחת ויחידה – שנה בה הוחלט לחייבו לראשונה בארנונה. החל משנה זו יהיה סוג הנכס מחויב בתעריף הארנונה שנקבע לו, תוך אפשרות לעדכן התעריף בהתאם לתקנות ההסדרים של כל שנה. מובן שהתעריף שנקבע לראשונה עבור אותו נכס צריך לעמוד בטווחי הסכומים המזעריים והמרביים שנקבעו בתקנות לאותו נכס. [ע"מ 11641/04, ברוך סלע ואח' נגד המועצה האיזורית גדרות].

יוטעם, שאין התובעת 4 חולקת על כך שהמדובר בארנונה ראשונה וטענה בדבר חריגה מן הסכום המזערי או המירבי המותרים, נושא שאינו קשור בחקיקת ההקפאה, לא הועלתה. טענה אחת נותרה בפי התובעת 4 והיא, שבהתאם לסעיף 8 (ב) לצו הארנונה משנת 1985, אין להתייחס לארנונה הנדונה כארנונה ראשונה. וכך לשון הסעיף בו מבקשת התובעת 4 לתלות את יחובה: "כל מקום שגוש לא נרשם בנספח הנוגע לארנונה המתאימה, יראו אותו כנכלל באזור שבו שיעור הארנונה הזאת הוא הנמוך ביותר". ברם, חוששני, שנקלעה התובעת 4 לכלל שגגה בדרך בה ביקשה לפרש סעיף זה. מטרת סעיף זה ליתן פתרון שיוריר, מקום בו חלה ארנונה, אך יש אי בהירות בשאלת האזור או הסיווג. במצב דברים זה, נקבע בסעיף, יחול שיעור הארנונה הנמוך ביותר. פשיטא, שלא נועד הסעיף, ונכונים הדברים אף ביחס לצו הארנונה בכללותו, לכל אותם מצבים, בהם לא חלה בשנה הרלוונטית ארנונה כלל, למשל, כשעל הפרק קרקע שאינה אדמת בניין וממילא לא בנוי עליה דבר. במצב זה, אין ארנונה, אין משמעות לסעיף זה, ורק, אם ולאחר, שנסתיימה בנייה כלשהי על אדמה זו, יתחיל החיוב בארנונה. ובמצב זה, תוטל לראשונה, "ארנונה ראשונה". וכך, אכן, בפרשתנו. אין בסעיף זה כדי לאפשר לתובעת 4 להימלט מדינה של התקנה בדבר ארנונה ראשונה.

תביעת התובעת 4, דינה, אפוא, לדחיה.

6. טענת ההגנה בדבר שיהוי והנזק הגלום בהשבה ציבורית

טענה חילופית מצד ההגנה - שהיתה למקובלת בפי גופים ציבוריים - הינה, שהשתהו התובעות בהגשת תביעתן, וכי אם יורה עתה בית המשפט על השבת כספים, יפגע הדבר בתקציב העיריה, וממילא בציבור בכללותו. ראה מסעיף 52 ומסעיף 59 לסיכומי ההגנה. מן הטעמים הבאים דין טענה זו לדחיה.

א. כלל ועיקר: כספים שנגבו שלא כחוק, טעונים השבה: **"לפיכך נפסק, ביחס לתביעת השבה, כי 'טענת שיהוי' אין בה, כשהיא לעצמה, כדי להוות הגנה בפני תביעת השבה... אם כך על דרך הכלל, לא כל שכן, במקום שהמדובר הוא בהשבת כספים שנגבו על ידי רשות שלא כדין".** כשלעצמי, אף מסופק אני, אם המדובר בסכומים שהשבתם עלולה לטלטל יתר על המידה את תקציב הנתבעת **[ע"א 1761/02 רשות העתיקות נ. מפעלי תחנות בע"מ פ"ד ס (4) 545].**

ב. ברם, בנסיבותיה של הפרשה דנן, תמוהה על פניה טענתה זו של הנתבעת. זאת, באשר, בהקשרו של סכסוך זה אישר יועצה המשפטי של הנתבעת, בהגינותו הידועה, כי: **"באשר לשיעורי הארנונה לשנת 2003, כפי שכבר כתבתי והתחייבתי בפניך הרי במידה ולא תאושר העלאה חריגה, יוחזרו לתושבים הכספים שנגבו ביתר על פי הפסיקה הקיימת של בתי המשפט"** [נספח א' לסיכומי התובעים]. ער אני לכך שמתייחסת התחייבות זו רק לשנת 2003, ואולם אין בנמצאת טענה, ואף אין כל היגיון, מדוע לא תחול התחייבות זאת גם על התקופות האחרות שאליהן מתייחסת תביעה זו.

הטענה - נדחית.

7. הסכומים להשבה

מתוך שסברו הצדדים להתרכז בטענותיהם המשפטיות, לא נתנו את דעתם במידה הנדרשת לשאלת הסכומים שלטענת התובעים השונים, על הנתבעת להשיבם. בנסיבות העניין תתבסס פסיקת בית המשפט על הסכומים שפירטו התובעים על יסוד תחשיבים שצורפו בכתב התביעה. זאת, בין היתר, בשים לב לכך שלא סברה ההגנה להציג תחשיב חליפי למקרה בו תידחינה טענותיה המשפטיות, כפי שאכן נפסק.

א. התובעת 1 – על פי האמור בסעיף 17 לכתב התביעה ונספחיו, על הנתבעת להשיב לתובעת 1, נכון למועד הגשת כתב התביעה את הסך של 154,763 ₪.

ב. התובעת 2 – על פי האמור בסעיף 17 לכתב התביעה ונספחיו על הנתבעת להשיב לתובעת 2, נכון למועד הגשת כתב התביעה את הסך של 6,228 ₪.

ג. התובעת 3 – על פי האמור בסעיף 17 לכתב התביעה ונספחיו על הנתבעת להשיב לתובעת 3, נכון למועד הגשת כתב התביעה את הסך של 336,870 ₪.

8. סוף דבר –

א. הנתבעת תשלם לתובעים 1 – 3 את הסכומים דלעיל, צמודים ונושאי רבית מיום הגשת התביעה, 17.4.07, ועד לתשלום בפועל.

ב. אגרת בית המשפט בסך 7,071 ₪ תושב על ידי הנתבעת לתובעות.

ג. הוצאות הליך זה ייפסקו תוך שתילקח בחשבון העובדה שעל הפרק ארבעה תובעים. הוצאות לכל אחד מהתובעים 1 – 3 בסך של 7,500 ₪ בתוספת מע"מ, על הנתבעת; הוצאות הנתבעת בסך של 7,500 ₪ בתוספת מע"מ – על התובעת 4.

ניתן היום בהעדר, ג' בניסן תש"ע, 18 מארס 2010.

אלכסנדר רון 54678313-4738/07

אלכסנדר רון, שופט

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[הודעה למנויים על עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו - הקש כאן](#)